

Mantelzorg: ook een confrontatie met jezelf.

Steeds vaker horen we over hoe mantelzorg een toenemende belasting is voor diegenen die zorgen voor hun naaste. Krantenkoppen spreken van een verontrustend tekort aan mantelzorgers. Maar wie zijn die mantelzorgers? Ik spreek de Nijmegenste Lotte de Schouwer, 32 jaar, zij zorgde voor haar partner Michiel. Dat deed zij tot augustus 2018. Toen overleed Michiel aan een hersentumor.

Fotografie Duan Kumerman

Lotte en Michiel

Omggaan met ziekte

"Toen ik Michiel leerde kennen wist ik dat hij een hersentumor had. Hij kampte er al sinds zijn achttiende mee. Het schrok me niet af. Sterker nog, het zorgde er op een bepaalde manier voor dat ik mijn eigen worstelingen met het leven met hem kon delen. Hij, ik en onze twee honden. We hadden het fijn samen. Dachten niet na over ziek zijn. Ziekter worden. We namen het leven zoals het kwam. Ook toen het in onze relatie op een gegeven moment wat minder ging en we een tijd uit elkaar waren, speelde zijn ziekte, het besef dat hij niet oud zou worden, feitelijk geen rol. Begin 2018 ging het slechter met Michiel. Dat was de tijd dat ik als mantelzorgster optrad. De zorg over Michiel deelde ik samen met zijn vader, die als verpleegkundige al veel mensen had verzorgd, inclusief zijn vrouw, de moeder van Michiel, die door ziekte ook lange tijd intensieve verzorging nodig had."

Mantelzorg een belasting?

"De mantelzorg was zeker geen makkelijke taak, toch heb ik het nooit als een opgave gezien. Het is zwaar om twee huishouders draaiende te houden en tegelijkertijd een zieke te verzorgen. Dat is fysiek zwaar, maar vooral emotioneel. Michiel's tumor groeide snel. Ik maakte me zorgen over hoe hij zijn onvermijdelijke sterven zou ingaan. Bang dat hij steeds minder de Michiel zou zijn die hij was zoals ik hem kende. Gelukkig is hij nooit veranderd. Bleef hij de man waar ik verliefd op was geworden. De man waarvan ik houd. Hoe moeilijk hij het ook had. Hij was er ook voor mij. Hield van mij. Dat maakte dat ik én onze relatie sterker werd." "Ik heb nooit spijt gehad van mijn keuze om er voor hem te zijn. Met hem te zijn."

Zware, maar dankbare taak

"Vraag je me over mijn 'taak' als mantelzorgster. Dan ja, dat is zwaar. Enorm zwaar. Toch ben ik dankbaar dat ik deze weg met hem heb mogen ingaan. Het heeft een verdieping gebracht. In mijn leven en in onze relatie. Een bijzondere periode vol zorg, lichamelijk en emotioneel. En vol leven ergens ook, omdat we de diepte in werden gesleurd. Onszelf hebben leren kennen. En uiteindelijk de dood. Zoals zoveel mensen de onvermijdelijke weg naar de dood hebben leren kennen door ziekte. Zoveel mensen leven wat ik heb geleefd. Toch wordt daar nog weinig over gesproken. Te weinig naar mijn idee. De zorg was zwaar, maar ik heb nooit spijt gehad van mijn keuze om er voor hem te zijn. Met hem te zijn."

Lotte schreef een boek over de laatste periode die ze met Michiel doorbrachte. Een boek dat je nu laat denken over de dood, waar ieder van ons mee te maken krijgt. Een boek over het leven dat er is, omdat de dood er is. Een boek dat mensen bij elkaar brengt. Lotte's boek "Overlijdenberichten" is te vinden bij Etsy: <https://www.etsy.com/nl/shop/lotteschrijft>.